HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

19 noiembrie 2009 *

În cauza C-118/07,

având ca obiect o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor formulată în temeiul articolului 226 CE, introdusă la 20 februarie 2007,

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnii M. Huttunen, H. Støvlbæk și B. Martenczuk, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamantă,

împotriva

Republicii Finlanda, reprezentată de domnul J. Heliskoski, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă,

* Limba de procedură: finlandeza.

susținută de:

Republica Federală Germania, reprezentată de domnii M. Lumma și C. Blaschke, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

Republica Ungară, reprezentată de doamna J. Fazekas, în calitate de agent,

Republica Lituania, reprezentată de domnul D. Kriaučiūnas, în calitate de agent,

Republica Austria, reprezentată de doamna C. Pesendorfer, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg,

interveniente,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul J.-C. Bonichot (raportor), președintele Camerei a patra, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a doua, doamna C. Toader, domnii C. W. A. Timmermans, K. Schiemann și L. Bay Larsen, judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,
grefier: domnul R. Grass,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 10 septembrie 2009,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea introductivă, Comisia Comunităților Europene solicită Curții să constate că, prin faptul că nu a recurs la mijloacele corespunzătoare pentru a elimina incompatibilitățile, în lumina Tratatului CE în materie de transfer de capitaluri, referitoare la dispozițiile cuprinse în acordurile bilaterale privind investițiile, având ca obiect promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor încheiate de Republica Finlanda cu fosta Uniune a Republicilor Socialiste Sovietice, a cărei succesoare este Federația Rusă (acord semnat la 8 februarie 1989, SopS 58/1991), cu Republica Belarus (acord semnat la 28 octombrie 1992, SopS 89/1994), cu Republica Populară Chineză (acord semnat la 4 septembrie 1984, SopS 4/1986), cu Malaysia (acord semnat la 15 aprilie 1985, SopS 79/1987), cu Republica Democratică Socialistă Sri Lanka (acord semnat la 27 aprilie 1985, SopS 54/1987) și, respectiv, cu Republica Uzbekistan (acord semnat la 1 octombrie 1992, SopS 74/1993, denumite în continuare, împreună, „acordurile bilaterale în litigiu”), Republica Finlanda nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 307 al doilea paragraf CE.

Cadrul juridic

2 Republica Finlanda a încheiat acordurile bilaterale în litigiu înainte de aderarea sa la Uniunea Europeană.

3 Aceste acorduri au intrat în vigoare, respectiv, la 15 august 1991 în cazul celui încheiat cu Federația Rusă, la 11 decembrie 1994 în cazul celui încheiat cu Republica Belarus, la 26 ianuarie 1986 în cazul celui încheiat cu Republica Populară Chineză, la 3 ianuarie 1988 în cazul celui încheiat cu Malaysia, la 25 octombrie 1987 în cazul celui încheiat cu Republica Democratică Socialistă Sri Lanka și, în sfârșit, la 22 octombrie 1993 în cazul celui încheiat cu Republica Uzbekistan.

4 Aceste acorduri garantează investitorilor fiecărei Părți contractante transferul liber în valută liber convertibilă al plăților legate de o investiție.

5 Toate aceste acorduri, cu excepția celui încheiat cu Federația Rusă, conțin o clauză care garantează protecția investițiilor în limitele autorizate de legislația părții contractante. Cu titlu de exemplu, acordul încheiat cu Republica Democratică Socialistă Sri Lanka conține următoarea clauză: „Fiecare Parte contractantă garantează în orice condiții, în limitele permise de propriile sale legi și decrete și în conformitate cu dreptul internațional, un tratament rezonabil și adecvat investițiilor realizate de cetățenii sau de societățile celeilalte Părți contractante.”

Procedura precontencioasă

6 Considerând că aceste acorduri bilaterale în litigiu puteau împiedica aplicarea restricțiilor privind circulația capitalurilor și plățile pe care le poate adopta Consiliul Uniunii Europene în temeiul articolului 57 alineatul (2) CE, al articolului 59 CE și al articolului 60 alineatul (1) CE, Comisia a adresat Republicii Finlanda la 7 mai 2004 o scrisoare de punere în întârziere.

7 Prin scrisoarea din 7 iulie 2004, acest stat membru a transmis Comisiei observații cu privire la scrisoarea de punere în întârziere sus-menționată. În opinia acestuia, clauzele

în litigiu din acordurile respective nu împiedicau respectarea obligațiilor sale care decurgeau din articolul 57 alineatul (2) CE, din articolul 59 CE și din articolul 60 alineatul (1) CE.

8 Considerând că argumentele invocate de Republica Finlanda erau insuficiente, la 16 martie 2005, Comisia i-a adresat un aviz motivat.

9 Prin scrisoarea din 19 mai 2005, Republica Finlanda a transmis Comisiei observații în răspuns la respectivul aviz motivat. Aceasta și-a menținut argumentele anterioare.

10 Întrucât a considerat că aceste argumente nu permiteau infirmarea obiecțiilor formulate în avizul motivat, Comisia a decis să introducă prezenta acțiune.

11 Prin Ordonanța președintelui Curții din 9 iulie 2007, au fost admise cererile de intervenție în susținerea concluziilor Republicii Finlanda formulate de Republica Federală Germania, de Republica Lituania, de Republica Ungară și de Republica Austria.

Cu privire la acțiune

12 Cu titlu introductiv, trebuie observat că unul dintre acordurile bilaterale nu conține o clauză specială precum cea avută în vedere la punctul 5 din prezenta hotărâre care, în opinia Republicii Finlanda, i-ar permite în orice situație să își îndeplinească obligațiile comunitare. Celelalte cinci acorduri conțin o asemenea clauză.

13 În acest context, este necesară examinarea acțiunii formulate de Comisie prin luarea în considerare, în primul rând, a acordului care nu conține o asemenea clauză, iar în continuare, în al doilea rând, a celor care conțin asemenea clauze.

14 În al treilea rând, va fi necesară examinarea argumentării generale a părților referitoare la principiul nediscriminării și la domeniul de aplicare al articolului 307 al doilea paragraf CE.

Cu privire la acordul încheiat cu Federația Rusă

Argumentele părților

15 În opinia Comisiei, în special lipsa din acordul în cauză a oricărei clauze care să permită Republicii Finlanda să aplice restricții privind circulația capitalurilor și plățile care, dacă este cazul, ar putea fi stabilite de Consiliu în temeiul articolului 57 alineatul (2) CE, al articolului 59 CE și al articolului 60 alineatul (1) CE, poate determina acest stat membru să nu își respecte obligațiile comunitare. De asemenea, Comisia consideră că, prin faptul că nu a recurs la mijloace corespunzătoare pentru a elimina toate situațiile de incompatibilitate cu tratatul, acest stat membru nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 307 al doilea paragraf CE.

16 Republica Finlanda, precum și statele membre care au intervenit în susținerea concluziilor sale consideră că, în lipsa oricărei măsuri restrictive adoptate de Consiliu față de statele terțe cu care a încheiat acorduri de investiții, nu se ridică problema compatibilității acordului în cauză cu o dispoziție a tratatului care nu a făcut obiectul niciunei aplicări din moment ce nu ar exista „incompatibilități constatate" în sensul articolului 307 al doilea paragraf CE. Prin urmare, neîndeplinirea obligațiilor invocată de Comisie ar fi de natură pur ipotetică. În aceste condiții, obligația statelor membre de a recurge la toate mijloacele corespunzătoare pentru a elimina aceste „incompatibilități

constatate" ar exista numai din momentul în care Curtea a constatat în prealabil existența unor asemenea incompatibilități.

17 În plus, statele intervenient susțin că măsurile de salvgardare prevăzute la articolul 57 alineatul (2) CE, la articolul 59 CE și la articolul 60 alineatul (1) CE pot fi puse în aplicare numai în cazuri excepționale, care nu puteau fi prevăzute la încheierea acordului în cauză. Astfel, rezultă că Republica Finlanda ar putea invoca principiul *rebus sic stantibus* pentru a suspenda provizoriu dispozițiile contestate privind libertatea de transfer în ipoteza în care Comunitatea ar adopta măsuri de salvgardare.

Aprecierea Curții

18 Acordul bilateral în cauză privind investițiile, încheiat de Republica Finlanda, conține clauze care asigură libertatea de transfer al plăților legate de o investiție, fără întârziere nejustificată, în valută liber convertibilă.

19 Sunt astfel garantate în special libertatea de a transfera fonduri în vederea realizării unei investiții, a gestionării și a extinderii acesteia, libertatea de a repatria veniturile pe care le-ar genera această investiție, precum și libertatea de a transfera fondurile necesare rambursării de împrumuturi și pe cele care provin din lichidarea sau din cesionarea investiției respective.

20 Acordul menționat este conform în acest sens cu textul articolului 56 alineatul (1) CE, potrivit căruia „[…] sunt interzise orice restricții privind circulația capitalurilor între statele membre, precum și între statele membre și țările terțe", și cu cel al articolului 56

alineatul (2) CE, potrivit căruia „[…] sunt interzise orice restricții privind plățile între statele membre, precum și între statele membre și țările terțe”.

21 Este adevărat că dispozițiile tratatului avute în vedere de prezenta acțiune a Comisiei conferă Consiliului competența de a restrânge, în anumite împrejurări, circulația capitalurilor și plățile între statele membre și state terțe, între care sunt cuprinse și operațiunile prevăzute de clauzele de transfer în cauză.

22 Dispozițiile în cauză, cuprinse la articolul 57 alineatul (2) CE, la articolul 59 CE și la articolul 60 alineatul (1) CE, introduc, în vederea protejării interesului general al Comunității și pentru a permite acesteia din urmă să respecte, dacă este cazul, propriile obligații internaționale și pe cele ale statelor membre, excepții de la principiul liberei circulații a capitalurilor și a plăților între statele membre, precum și între statele membre și statele terțe.

23 Articolul 57 alineatul (2) CE permite Consiliului, hotărând cu majoritate calificată, la propunerea Comisiei, să adopte anumite măsuri restrictive referitoare la circulația capitalurilor în ceea ce privește în special investițiile directe având ca destinație țări terțe sau provenind din țări terțe. În cazul în care aceste măsuri sunt „mai puțin favorabile decât cele în vigoare” în dreptul comunitar în ceea ce privește liberalizarea circulației capitalurilor având ca destinație sau provenind din state terțe, este necesară unanimitatea.

24 Articolul 59 CE autorizează Consiliul, la propunerea Comisiei și după consultarea Băncii Centrale Europene, să adopte măsuri de salvgardare în cazul în care circulația capitalurilor destinate statelor terțe sau provenind din acestea „provoacă sau amenință să provoace dificultăți grave în funcționarea uniunii economice și monetare”, cu condiția ca aceste măsuri să fie strict necesare și să privească o perioadă „de până la șase luni”.

25 Articolul 60 alineatul (1) CE permite Consiliului, la propunerea Comisiei, pentru a pune în aplicare o poziție comună sau o acțiune comună referitoare la politica externă și de securitate comună, să adopte „măsurile urgente necesare" în ceea ce privește circulația capitalurilor și plățile. O astfel de acțiune se poate dovedi necesară, de exemplu, pentru a pune în executare o rezoluție a Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite.

26 Este cert că acordul bilateral vizat nu conține nicio dispoziție care să rezerve Comunității aceste posibilități de limitare a circulației fondurilor legate de investiții. Așadar, trebuie să se examineze dacă, pentru acest motiv, Republica Finlanda avea obligația să recurgă la mijloacele corespunzătoare la care se referă articolul 307 al doilea paragraf CE.

27 În temeiul articolului 307 primul paragraf CE, dispozițiile tratatului nu aduc atingere drepturilor și obligațiilor care rezultă dintr-o convenție încheiată înainte de data aderării unui stat membru între acesta și un stat terț. Această dispoziție are drept obiectiv să precizeze, în conformitate cu principiile dreptului internațional, că aplicarea tratatului nu afectează angajamentul statului membru în cauză de a respecta drepturile statelor terțe care rezultă dintr-o convenție anterioară și de a-și îndeplini obligațiile (a se vedea Hotărârea din 14 octombrie 1980, Burgoa, 812/79, Rec., p. 2787, punctul 8, Hotărârea din 4 iulie 2000, Comisia/Portugalia, C-84/98, Rec., p. I-5215, punctul 53, precum și Hotărârea din 18 noiembrie 2003, Budějovický Budvar, C-216/01, Rec., p. I-13617, punctele 144 și 145).

28 Cu toate acestea, articolul 307 al doilea paragraf CE obligă statele membre să recurgă la toate mijloacele corespunzătoare pentru a elimina incompatibilitățile constatate între convențiile încheiate înainte de data aderării acestora și dreptul comunitar. Potrivit acestei dispoziții, la nevoie, statele membre își acordă reciproc sprijin în vederea atingerii acestui scop și adoptă, dacă este cazul, o poziție comună.

29 Dispozițiile articolului 57 alineatul (2) CE, ale articolului 59 CE și ale articolului 60 alineatul (1) CE conferă Consiliului competența de a restrânge, în anumite ipoteze precise, circulația capitalurilor și plățile între statele membre și statele terțe.

30 Pentru a asigura efectul util al dispozițiilor menționate, este necesar ca măsurile care restrâng libera circulație a capitalurilor să poată fi aplicate imediat, în cazul în care ar fi adoptate de Consiliu, în privința statelor vizate.

31 Prin urmare și astfel cum Curtea s-a pronunțat în Hotărârile din 3 martie 2009, Comisia/Austria (C-205/06, Rep, p. I-1301, punctul 37) și Comisia/Suedia (C-249/06, Rep., p. I-1335, punctul 38), aceste competențe ale Consiliului, care constau în adoptarea unilaterală de măsuri restrictive în raport cu statele terțe într-un domeniu identic sau conex cu cel reglementat de un acord anterior încheiat între un stat membru și un stat terț, pun în evidență o incompatibilitate cu acordul menționat atunci când, pe de o parte, acesta nu prevede nicio dispoziție care să permită statului membru respectiv să își exercite drepturile și să își îndeplinească obligațiile în calitate de membru al Comunității și atunci când, pe de altă parte, nu există niciun mecanism de drept internațional care să permită acest lucru.

32 Or, în privința acordului sus-menționat, Republica Finlanda nu invocă niciun mecanism de natură a-i permite să își respecte obligațiile comunitare. În plus, în orice caz, posibilitatea, astfel cum este invocată de statele intervenient, de a se fi recurs la alte mijloace oferite de dreptul internațional, precum suspendarea ori chiar denunțarea acordului în cauză sau a unora dintre clauzele acestuia, este foarte nesigură din punctul de vedere al efectelor pentru a garanta că măsurile adoptate de Consiliu ar putea fi aplicate în mod util.

33 Este cert că, în cazul avut în vedere, Republica Finlanda nu a inițiat, în termenul prevăzut de aceasta în avizul motivat, niciun demers în raport cu statul terț respectiv pentru a elimina riscul de conflict care ar putea fi generat de aplicarea acordului în cauză cu măsurile pe care le poate adopta Consiliul în temeiul articolului 57 alineatul (2) CE, al articolului 59 CE și al articolului 60 alineatul (1) CE.

34 Trebuie adăugat că, astfel cum s-a constatat în cauzele în care au fost pronunțate Hotărârile citate anterior Comisia/Austria și Comisia/Suedia, incompatibilitățile cu tratatul pe care le determină acordurile privind investițiile încheiate cu state terțe și care se opun aplicării de restricții privind circulația capitalurilor și plățile pe care le poate adopta Consiliul în temeiul articolului 57 alineatul (2) CE, al articolului 59 CE și al articolului 60 alineatul (1) CE nu se limitează la statul membru pârât în prezenta cauză.

35 În consecință, trebuie arătat că, în conformitate cu articolul 307 al doilea paragraf CE, la nevoie, statele membre își acordă reciproc sprijin în vederea eliminării incompatibilităților constatate și adoptă, dacă este cazul, o poziție comună. În cadrul responsabilității care revine Comisiei în temeiul articolului 211 CE de a veghea la aplicarea dispozițiilor tratatului, aceasta este competentă să ia orice inițiativă care poate facilita acordarea de sprijin reciproc între statele membre și adoptarea, dacă este cazul, a unei poziții comune.

Cu privire la acordurile încheiate de Republica Finlanda cu Republica Belarus, cu Republica Populară Chineză, cu Malaysia, cu Republica Democratică Socialistă Sri Lanka și cu Republica Uzbekistan

Argumentele părților

36 Comisia susține că dispozițiile specifice precum cele cuprinse în clauza menționată la punctul 5 din prezenta hotărâre și de care se prevalează Republica Finlanda fac în ceea ce privește acordurile sus-menționate fac trimitere la actele cu putere de lege și la normele administrative ale statelor părți la aceste acorduri, astfel cum acestea erau în vigoare la momentul în care au fost încheiate acordurile respective, cu alte cuvinte, în speță, înainte de aderarea Republicii Finlanda la Uniune. Prin urmare, Comisia consideră că aceste dispoziții nu conferă, prin ele însele, acestui stat membru

posibilitatea de a pune în aplicare fără întârziere măsuri restrictive pe care Comunitatea ar fi determinată să le adopte.

37 Dimpotrivă, Republica Finlanda și Republica Lituania susțin că aceste dispoziții pot fi aplicate, întrucât, în temeiul efectului direct al dreptului comunitar, măsurile restrictive adoptate de Consiliu ar face parte din legislația finlandeză în sensul acestor dispoziții. Ca urmare a acestui fapt, nu ar exista o incompatibilitate cu tratatul, în sensul articolului 307 al doilea paragraf CE.

Aprecierea Curții

38 Trebuie arătat că, astfel cum susține în mod întemeiat Republica Finlanda, măsurile restrictive care ar putea fi adoptate de Consiliu în temeiul articolului 57 alineatul (2) CE și al articolelor 59 CE și 60 CE vor face parte din ordinea juridică finlandeză. Cu toate acestea, nu reiese cu claritate dacă, având în vedere acordurile bilaterale de investiții în cauză, asemenea măsuri vor putea fi considerate că fac parte din legislația finlandeză.

39 Într-adevăr, în conformitate cu o jurisprudență constantă, un tratat internațional trebuie interpretat în funcție de termenii utilizați în redactare și ținând seama de obiectivele acestuia. Articolul 31 din Convenția de la Viena din 23 mai 1969 cu privire la dreptul tratatelor și articolul 31 din Convenția de la Viena din 21 martie 1986 cu privire la dreptul tratatelor între state și organizații internaționale sau între organizații internaționale, care exprimă în acest sens dreptul internațional cutumiar general, precizează, referitor la acest aspect, că un tratat trebuie să fie interpretat cu bună-credință, potrivit sensului obișnuit ce urmează a fi atribuit termenilor tratatului în contextul lor și în lumina obiectului și a scopului său (a se vedea Hotărârea din 20 noiembrie 2001, Jany și alții, C-268/99, Rec., p. I-8615, punctul 35, precum și Hotărârea din 10 ianuarie 2006, IATA și ELFAA, C-344/04, Rec., p. I-403, punctul 40).

40 Din acest punct de vedere, trebuie arătat că acele clauze ale acordurilor bilaterale în cauză, care sunt contestate de Comisie în cadrul acțiunii în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, au ca obiect asigurarea, în cel mai scurt timp, a libertății plăților legate de investiții.

41 În acest context, problema dacă clauza care garantează protecția investițiilor în limitele autorizate de legislația părții contractante, cuprinsă în acordurile bilaterale în cauză, ar permite uneia sau alteia dintre părți să restrângă facilitățile de plată în temeiul deciziilor – naționale sau altele – adoptate după intrarea în vigoare a acordurilor determină cel puțin o discuție, deși, mai degrabă, în privința anumitor acorduri se precizează deopotrivă că fiecare Parte contractantă are obligația să acționeze „în conformitate cu dreptul internațional”.

42 Astfel, clauzele din acordurile bilaterale în cauză pe care se întemeiază Republica Finlanda pentru a arăta că, în mod contrar susținerilor Comisiei, ar fi în măsură să îndeplinească pe deplin, dacă este cazul, obligațiile sale comunitare ce ar putea rezulta din adoptarea, de către Consiliu, a măsurilor de restrângere a liberei circulații a capitalurilor nu pare să garanteze realizarea acestei ipoteze, din moment ce interpretarea acestor clauze este foarte incertă și că această situație se va regăsi deopotrivă în privința conținutului și a efectelor acestora.

43 Rezultă că aceste clauze din acordurile bilaterale în cauză invocate de Republica Finlanda nu sunt suficiente pentru a asigura compatibilitatea acordurilor contestate de Comisie cu articolul 307 CE.

Cu privire la principiul nediscriminării și la domeniul de aplicare al articolului 307 al doilea paragraf CE

Argumentele părților

44 În opinia exprimată de Republica Federală Germania și de Republica Ungară, constatarea unei incompatibilități a acordurilor bilaterale în litigiu cu tratatul, în sensul articolului 307 al doilea paragraf CE, ar fi contrară „principiului concurenței pe piața internă și principiului nediscriminării", întrucât Republica Finlanda, precum și cetățenii și întreprinderile Uniunii ce fac parte din domeniul acordurilor încheiate de acest stat membru, ar fi dezavantajați față de alte state membre, precum și față de cetățenii și de întreprinderile ce fac parte din domeniul convențiilor privind investițiile, care nu sunt criticate de Comisie.

45 Comisia susține că această comparație efectuată în raport cu acordurile de investiții încheiate de alte state membre nu este pertinentă, în măsura în care, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, un stat membru nu poate justifica neexecutarea obligațiilor care îi revin în temeiul unui tratat prin împrejurarea că nici alte state membre nu și-ar îndeplini deopotrivă obligațiile.

46 În sfârșit, Republica Finlanda, susținută de Republica Ungară, subliniază consecințele grave care ar putea rezulta din poziția Comisiei, în măsura în care ar permite constatarea unei neîndepliniri a obligațiilor în temeiul articolului 307 al doilea paragraf CE în toate cazurile în care o convenție – încheiată cu un stat terț înainte de intrarea în vigoare a tratatului sau de aderarea statului membru, după caz – reglementează un domeniu în care Comunitatea încă nu și-a exercitat competența de care dispune în temeiul tratatului. O astfel de interpretare ar conferi articolului 307 al doilea paragraf CE o aplicabilitate nelimitată, ceea ce ar fi contestabil atât din punctul de vedere al securității juridice, cât și al repartizării competențelor între Comunitate și statele membre și ar rupe echilibrul creat de articolul 307 primul și al doilea paragraf CE.

47 Comisia arată că nu a susținut niciodată că statele membre au obligația să recurgă la măsuri în temeiul articolului 307 CE în toate domeniile în care Comunitatea ar putea adopta în viitor măsuri legislative. Comisia admite că o asemenea cerință din partea sa este, de altfel, imposibilă, întrucât, prin definiție, nu se poate prevedea conținutul actelor legislative care pot fi adoptate în diferite domenii. Cu toate acestea, Comisia susține că situația este diferită în ceea ce privește articolul 57 alineatul (2) CE, articolul 59 CE și articolul 60 alineatul (1) CE, care acordă Consiliului o competență definită foarte precis în materia restricțiilor privind circulația capitalurilor și operațiunile de plată față de statele terțe și care, atunci când sunt adoptate asemenea măsuri, obligă statele membre să le aplice imediat.

Aprecierea Curții

48 În primul rând, trebuie arătat că un stat membru nu se poate întemeia pe faptul că alte state membre nu și-au îndeplinit obligațiile pentru a-și justifica neîndeplinirea obligațiilor care îi revin în temeiul tratatului. În ordinea juridică comunitară instituită de tratat, aplicarea dreptului comunitar de către statele membre nu poate face obiectul unei condiții de reciprocitate. Articolele 226 CE și 227 CE prevăd căile de atac adecvate pentru prevenirea neîndeplinirii, de către statele membre, a obligațiilor care decurg din tratat (a se vedea Hotărârea din 11 ianuarie 1990, Blanguernon, C-38/89, Rec., p. I-83, punctul 7, și Hotărârea din 29 martie 2001, Portugalia/Comisia, C-163/99, Rec., p. I-2613, punctul 22).

49 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentul conform căruia admiterea acțiunii Comisiei ar avea drept efect a conferi articolului 307 al doilea paragraf CE o aplicabilitate prea largă, este suficient să se constate că prezenta hotărâre nu se pronunță nicidecum în mod anticipat asupra obligațiilor statelor membre în alte împrejurări și se limitează să constate că, după cum s-a arătat mai sus, exercitarea competențelor atribuite Consiliului în domeniul circulației capitalurilor ar putea fi restrânsă prin însăși existența acordurilor bilaterale în discuție și a termenilor în care sunt redactate.

50 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se constate că, prin faptul că nu a recurs la mijloacele corespunzătoare pentru a elimina incompatibilitățile, în lumina tratatului, referitoare la dispozițiile în materie de transfer de capitaluri cuprinse în acordurile bilaterale în litigiu, Republica Finlanda nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 307 al doilea paragraf CE.

Cu privire la cheltuielile de judecată

51 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea Republicii Finlanda la plata cheltuielilor de judecată, iar Republica Finlanda a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

52 În temeiul alineatului (4) primul paragraf al aceluiași articol, Republica Federală Germania, Republica Lituania, Republica Ungară și Republica Austria, care au intervenit în litigiu, suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară și hotărăște:

1) **Prin faptul că nu a recurs la mijloacele corespunzătoare pentru a elimina incompatibilitățile, în lumina tratatului, referitoare la dispozițiile în materie de transfer de capitaluri cuprinse în acordurile bilaterale privind investițiile, având ca obiect promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor, încheiate de Republica Finlanda cu fosta Uniune a Republicilor Socialiste Sovietice, a cărei succesoare este Federația Rusă (acord semnat la 8 februarie 1989), cu Republica Belarus (acord semnat la 28 octombrie 1992), cu Republica Populară Chineză (acord semnat la 4 septembrie 1984), cu Malaysia (acord semnat la 15 aprilie 1985), cu Republica Democratică Socialistă Sri Lanka (acord semnat la 27 aprilie 1985) și, respectiv, cu Republica Uzbekistan (acord**

semnat la 1 octombrie 1992), Republica Finlanda nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 307 al doilea paragraf CE.

2) Obligă Republica Finlanda la plata cheltuielilor de judecată.

3) Republica Federală Germania, Republica Lituania, Republica Ungară și Republica Austria suportă propriile cheltuieli de judecată.

Semnături